

на гжските, които са поскале край рѣката ; много пжти той изваждалъ изъ поѣсътъ си своятъ туплестъ часовникъ, който десетъ пжти повече приличалъ на рапонъ, нежели на ржкосжтворение отъ Жоржа Париола, ако тоя часовникъ и да билъ купенъ въ времето на московското наводнение, — но пакъ са не рѣшалъ да влѣзе.

Въ това сжщо време Хаджи Генчо гледалъ изъ прозорецъгъ и наблюдавалъ, като нѣкой астрономъ : не играятъ ли по улиците нѣкои пехранимайковци, за да ги поопне за ушите за безчинето ; а освѣнъ това, да види не е ли дошѣлъ и дѣдо Либенъ да са мири, както то бивало обикновено сѣкога. И ето, когато той видѣлъ дѣда Либена, то захваналъ да говори самъ съ себѣ си : „ха-а-а ! дошалъ е стариятъ прангишинъ, и бои са да влѣзе ! Азъ сега трѣба да му отмжста за неговото твърдоглавство ; не ща да го кана да влѣзе — нека постои на улицата.“ И Хаджи Ген-